

EN TOEN WAREN ER NOG MAAR...

Agatha Christie®

Agatha Christie (1890-1976) wordt vaak de 'koningin van de misdaad' genoemd. Al even beroemd als zichzelf werden haar scheppingen: de Belgische detective Hercule Poirot, de slimme, oude Miss Marple en het speurderspaar Tommy en Tuppence. Agatha Christie is, met ruim 3,2 miljard verkochte exemplaren, de bestverkopende auteur aller tijden.

AGATHA CHRISTIE

EN TOEN WAREN ER
NOG MAAR...

PANTHEON
K L A S S I E K

And then there were none... © 1939 Agatha Christie Limited.

All rights reserved.

AGATHA CHRISTIE © and the Agatha Christie signature
are registered trademarks of Agatha Christie Limited in the
UK and/or elsewhere. All rights reserved.

En toen waren er nog maar... © 2014 Agatha Christie Limited.

All rights reserved.

Under exclusive license to Dutch Media Books bv
Omslagontwerp Riesenkind

ISBN 978 90 488 2259 1

ISBN 978 90 488 2260 7 (e-book)

NUR 331

Pantheon Klassiek is een imprint van Dutch Media Books bv

HOOFDSTUK I

In een hoekje van een rookcoupé eerste klasse zat rechter Wargrave, die sinds kort met pensioen was, aan zijn sigaar te trekken en intussen met belangstelling het politieke nieuws in de *Times* door te kijken.

Hij legde de krant neer en wierp een blik uit het raam. De trein reed op dat ogenblik door Somerset.

Hij raadpleegde zijn horloge.

Nog twee uur!

In gedachten ging hij na wat er in de kranten over Negereiland geschreven was. Een Amerikaanse miljonair, die verzot was op zeilen, had het eiland gekocht. Dit bericht werd aangevuld met een beschrijving van het luxueus ingerichte, moderne huis, dat hij op het kleine eiland aan de kust van Devon had laten bouwen. Het toeval wilde dat de derde vrouw van deze Amerikaanse miljonair last van zeeziekte had, met het gevolg dat het huis en het eiland weer verkocht werden. Verscheidene aanlokkelijke advertenties waren in de bladen verschenen. Daarna kwam de simpele mededeling dat het huis verkocht was aan een zekere meneer Manth. Hierop waren de geruchten losgekomen. In werkelijkheid zou Negereiland gekocht zijn door Gabriëlle Turl, de filmster uit Hollywood. Zij wilde daar enige maanden in volkomen rust doorbrengen! Eén krant had voorzichtig laten doorschemeren dat het moest dienen als verblijf voor een lid van het vorstenhuis! Een ander blad wist te vertellen dat het bestemd zou zijn voor de jonge Lord L., die zich eindelijk door Cupido zou hebben laten overwinnen! Een derde blad wist zeker dat het gekocht was door het Ministerie van Marine om er bepaalde, zeer geheime, experimenten te laten uitvoeren.

Ja. Negereiland stond ongetwijfeld midden in de publieke belangstelling.

Rechter Wargrave haalde een brief uit zijn zak. Het schrift was vrijwel onleesbaar, maar hier en daar sprongen woorden met een onverwachte duidelijkheid naar voren. *'Beste Lawrence ... zo lang geleden*

dat ik iets van je hoorde... je moet naar Negereiland komen... een verrukkelijk oord en zoveel om over te praten... oude tijden... gemeenschap met de natuur... koesteren in zonneshijn... 12.40 uit Paddington... tref je in Oakbridge. De zwierige ondertekening luidde: 'Constance Culmington'.

Rechter Wargrave ging in zijn herinnering na wanneer hij Lady Culmington voor het laatst had gezien. Dat was nu zeven, nee, acht jaar geleden. Zij stond toen op het punt naar Italië te gaan om zich daar in de zon te koesteren en een te zijn met de natuur. Daarna, zo had hij gehoord, was zij doorgereisd naar Syrië, met het doel zich in een nog fellere zon te koesteren.

Hij overwoog dat Constance Culmington precies het soort vrouw was om een eiland te kopen en zich met een sfeer van geheimzinnigheid te omringen. Rechter Wargrave knikte goedkeurend over deze logica en hij bleef doorknikken. Hij was namelijk al denkende ingedut.

Vera Claythorne zat met vijf andere reizigers in een derdeklas-coupé. Zij steunde haar hoofd tegen de bank en sloot de ogen. Het was heet in de trein! Nu zou het heerlijk zijn aan zee! Een geluk dat zij dit baantje gekregen had. Als je een vakantiebetrekking zocht, betekende dat bijna altijd passen op een zwerm kinderen. Baantjes als tijdelijk secretaresse waren veel moeilijker te krijgen... Zelfs het plaatsingsbureau had haar niet veel hoop gegeven.

En toen was die brief gekomen.

'Het bureau voor kantoorpersoneel heeft u aanbevolen. Men schijnt u daar persoonlijk te kennen. Ik zal u gaarne het gevraagde salaris betalen en verwacht dat u uw werkzaamheden op 8 augustus begint. Uw trein vertrekt te 12.40 van Paddington. Aan het Station Oakbridge zal men u komen afhalen. Ik sluit hierbij vijf pond in voor de eerste onkosten.

Hoogachtend, Nancy Isabelle Manth.'

Het briefhoofd luidde: Negereland, Sticklehaven, Devon... Negereland! Er was in de kranten de laatste tijd over niets anders geschreven! Allerlei vage toespelingen en interessante geruchten! Hoewel het meeste waarschijnlijk niet juist was, stond het toch vast dat een miljonair het huis had laten bouwen en dat het 't summum van luxe moest zijn.

Vera Claythorne, uitgeput na een inspannend schooljaar, dacht bij zichzelf: 'Gymnastieklerares aan een derdeklas school is ook niet veel zaaks... Als ik maar een baantje aan een behoorlijke school kon krijgen.'

Maar de moed zonk haar in de schoenen, toen ze bedacht: 'Ik mag blij zijn dat ik dit tenminste heb! De mensen houden tenslotte niet van een gerechtelijk vooronderzoek, zelfs al ben ik van iedere schuld vrijgesproken.' De rechter had zich zelfs waarderend uitgelaten over haar tegenwoordigheid van geest en haar moed. Een vooronderzoek had eigenlijk niet beter kunnen verlopen. En mevrouw Hamilton was de vriendelijkheid in eigen persoon geweest – alleen Hugo... *Maar zij wilde niet meer aan Hugo denken!*

Plotseling huiverde zij, ondanks de hitte in de coupé, en zij wenste dat zij niet naar zee ging. Scherpomlijnd rees een beeld voor haar op. *Het hoofd van Cyril opduikend en weer wegzinkend, op weg naar de rots...* Op en neer – op en neer... En zijzelf, met kalme, geoefende slagen achter hem aan zwemmend, terwijl zij maar al te zeker wist dat zij niet op tijd zou komen...

De zee – diep en warm blauw – de ochtenden, liggend op het strand doorgebracht – Hugo – Hugo, die gezegd had dat hij van haar hield.

Zij moest niet aan Hugo denken...

Zij deed haar ogen open en keek de man die tegenover haar zat onvriendelijk aan. Een lange man met een bruin gezicht, lichte ogen, die vrij dicht bij elkaar stonden, en een aanmatigende, bijna wrede mond.

Zij dacht: 'Ik zou durven wedden dat hij heel wat van de wereld gezien en interessante dingen beleefd heeft...'

Philip Lombard nam zijn overbuurvrouw met een blik van zijn scherpe ogen op en overwoog: 'Best aantrekkelijk – maar zij heeft iets van een schooljuffrouw.' Een koelbloedige tante, iemand die voor zichzelf kan opkomen. Hij zou best kennis met haar willen maken...

Hij fronste het voorhoofd. Nee, niets daarvan. Hij moest zijn hersens bij zijn werk houden. Wat was er eigenlijk aan de hand? Die kerel was verdraaid geheimzinnig geweest.

'U kunt ja of nee zeggen, kapitein Lombard.'

Hij had peinzend geantwoord: 'Dus honderd pond?'

Hij had dit op zo'n onverschillige toon gezegd alsof honderd pond niets voor hem betekende. Honderd pond, terwijl hij nog net genoeg geld voor één maaltijd in zijn zak had. Hij had echter de indruk gekregen dat hij die vent niet van de wijs had gebracht, dat die alles van hem wist.

Op dezelfde onverschillige toon had hij gevraagd: 'En u kunt mij niets meer vertellen?'

De heer Morris had zeer beslist met een rustig gezicht nee geschud. 'Nee, kapitein Lombard, dat is alles. Mijn lastgever weet dat u uw mannetje staat. Ik heb opdracht u honderd pond ter hand te stellen. In ruil daarvoor moet u naar Sticklehaven in Devon reizen. U moet in Oakbridge uit de trein stappen. Iemand zal daar met een auto op u wachten en u naar Sticklehaven brengen. Vandaar zal een motorboot u naar Negereiland overzetten. Daar moet u steeds bereikbaar blijven.'

Lombard had kortaf gevraagd: 'Hoe lang?'

'Hoogstens een week.'

Kapitein Lombard trok aan zijn snorretje en zei: 'U begrijpt toch wel dat ik niets op mij neem dat in strijd is met de wet?'

Terwijl hij dit zei, nam hij de ander zeer scherp op. Er speelde een zweem van een glimlach op de lippen van de heer Morris, toen deze ernstig antwoordde: 'Als men u iets onwettigs voorstelt, staat het u natuurlijk vrij u terug te trekken.'

De gluiperd had geglimlacht! Het maakte de indruk dat hij heel

goed wist dat voor de daden van Lombard in het verleden wettigheid niet altijd een eerste vereiste geweest was...

Nu trok er een glimlach om Lombards mond.

Het was een paar keer op het kantje af geweest! Maar hij was er altijd goed afgekomen. Er was tenslotte niet veel waartoe hij niet bereid was...

Nee, er was niet veel waartoe hij niet bereid zou zijn. Hij kreeg zo de indruk dat hij zich op Negereiland best vermaken zou.

In een niet-roken coupé zat mejuffrouw Emily Brent – kaarsrecht, zoals haar gewoonte was. Zij was vijftien jaar en zij hield niet van dat gehang. Haar vader, een kolonel van het oude slag, had altijd op de houding van zijn kinderen gelet.

De tegenwoordige generatie liet zich schandelijk gaan – zowel in houding als op ieder ander gebied.

Mejuffrouw Brent zat daar, gehuld in een atmosfeer van rechtschapenheid en onbuigzame principes, in haar volle derdeklas-coupé en trok zich niets aan van het ongemak en de hitte. Iedereen maakte tegenwoordig overal zo'n drukte van! Voor het trekken van een kies moest men een injectie hebben – als iemand niet kon slapen nam hij slaapmiddelen in. Iedereen had gemakkelijke stoelen en kussens nodig en de meisjes hadden elke vorm van ingetogenheid laten varen, vooral aan het strand.

Mejuffrouw Brent klemde haar lippen op elkaar. Zij zou graag aan zekere mensen een voorbeeld willen stellen.

Ze herinnerde zich haar zomervakantie van vorig jaar. Maar dit jaar zou het anders zijn. Negereiland...

In gedachten herlas zij de brief die zij al zovele malen gelezen had.

‘Waarde mejuffrouw Brent, Ik hoop dat u zich mij nog herinnert. Een paar jaar geleden waren wij beiden in augustus te Belhaven, en ik kreeg toen de indruk dat wij veel gemeen hadden. Ik begin dit jaar een eigen pensioen op een eilandje aan de kust van Devon. Ik meen dat

er behoefte is aan een gelegenheid waar men goed en eenvoudig kan eten en waar aardige, ouderwetse mensen komen. Niet van die schaars geklede juffrouwen, die halve nachten de grammfoon spelen. Het zou mij heel veel genoegen doen als het u mogelijk zou zijn uw zomervakantie op Negereiland door te brengen – als mijn gast natuurlijk en dus zonder kosten. Zou begin augustus u schikken, zo omstreeks de achtste? Met de meeste hoogachting,...

De handtekening was een krabbel, waarin alleen de N van de eerste en de M van de tweede naam te onderscheiden waren. Emily Brent dacht geërgerd: ‘Waarom schrijft men een handtekening onleesbaar!’

In gedachten ging zij de mensen uit Belhaven na. Zij was hier twee zomers achter elkaar geweest. Daar was die aardige vrouw van middelbare leeftijd geweest – mevrouw – mevrouw – hoe heette zij ook weer? – haar vader was dominee geweest. En ook nog een juffrouw Marten – Martin – nee, het was Mark. Ja, dat was het – Mark.

Negereiland. Er had iets over Negereiland in de krant gestaan – iets over een filmster – of was het een Amerikaanse miljonair?

Natuurlijk werd dat soort huizen dikwijls goedkoop verkocht – een eiland viel niet by iedereen in de smaak. Het leek erg romantisch, maar als je er woonde ondervond je de bezwaren en was je gewoonlijk blij als je weer weg kon gaan.

In ieder geval – dacht Emily Brent – kost die vakantie mij geen cent.

Dat legde tenslotte gewicht in de schaal, nu haar inkomen zo verminderd was en er zoveel dividenden niet uitbetaald werden. Als zij zich maar iets meer kon herinneren van mevrouw – of was het juffrouw? – Mark!

Generaal Macarthur keek uit het coupéraampje. De trein reed juist Exeter binnen. Daar moest hij overstappen. Verschrikkelijk, die boe-

meltreinen. De afstand naar Negereiland was eigenlijk de moeite niet waard.

Het was hem niet helemaal duidelijk wie die meneer Manth was. Kennelijk een kennis van Spoof Leggard en van Johnnie Dyer.

'Er komen een paar oude vrienden van u – die zouden graag nog eens wat herinneringen met u ophalen.'

Nu, hij zou dat ook prettig vinden. Hij kreeg de laatste tijd wel eens de indruk dat men zich een beetje op een afstand van hem hield. Ten gevolge van dat praatje! Het was hard – dat alles was nu bijna dertig jaar geleden! Armitage had dus toch zijn mond niet kunnen houden. En wat wist hij ervan? Maar het had geen zin erover te piekeren. Je verbeelde je wel eens wat – bijvoorbeeld dat iemand je raar aankeek.

Hij was benieuwd naar dat Negereiland! Er liepen heel wat geruchten over. Het leek alsof er wel iets waar kon zijn van de bewering dat het Ministerie van Marine of van Luchtvaart het in handen hadden...

De jonge Elmer Robson, de Amerikaanse miljonair, had het huis laten bouwen. Hij had er duizenden aan besteed, vertelde men. Iedere denkbare luxe...

Exeter! Een uur wachten! En hij geen zin om te wachten. Hij wilde opschieten...

Dokter Armstrong reed in zijn auto door de Salisburyvlakte. Hij was eig moe... Een geslaagde praktijk had ook haar bezwaren. Er was een tijd geweest dat hij, keurig gekleed te midden van de allermooiste apparaten en luxueus meubilair in zijn spreekkamer in Harley Street had zitten wachten en wachten – dagen had zitten wachten of zijn praktijk een succes zou worden of een mislukking... Nu, zij was een succes geworden! Hij had geluk gehad. Natuurlijk, hij verstond zijn werk – maar dat was niet genoeg om succes te hebben. Geluk, dat had hij gehad! Een goede diagnose, een paar dankbare vrouwelijke patiënten – vrouwen met geld en invloed – en zijn naam was gemaakt. 'Je moest eens naar Armstrong gaan – nog een jonge man – maar knap – Pam liep al jaren bij allerlei dokters en hij wist meteen wat er aan de hand was!' Zo was het begonnen.

En nu wàs dokter Armstrong er. Zijn dagen waren bezet. Hij had weinig vrije tijd. Hij was dus blij dat hij op deze morgen in augustus Londen achter zich liet en voor een paar dagen naar een eiland aan de kust van Devon ging. Niet dat het bepaald vakantie was. De brief die hij ontvangen had, was vrij vaag geweest, maar aan de begeleidende cheque ontbrak iedere vaagheid. Een geweldig honorarium. Die me-
neer Manth moest zwemmen in het geld. Er scheen een kleine moei-
lijkheid te zijn. Iets van een echtgenoot die zich bezorgd maakte over
de gezondheid van zijn vrouw en die hem daarover wilde raadplegen,
zonder dat zij ongerust gemaakt werd. Zij wilde niets van een dokter
weten. Haar zenuwen -

Zenuwen! De dokter trok zijn wenkbrauwen op. Die vrouwen met
hun zenuwen! Met de helft van de vrouwen die hem raadpleegden,
was er niets anders aan de hand dan dat zij zich verveelden, maar zij
zouden hem niet dankbaar geweest zijn als hij hun dat verteld had. En
je kon altijd wel wat vinden.

‘Een kleine afwijking in de (het een of andere lange woord), niets
ernstigs – maar dat moet even hersteld worden. Een eenvoudige be-
handeling.’

Och, als het erop aankwam, was genezen bijna altijd een kwestie
van geloof. En zijn optreden was goed – hij boezemde hoop en ver-
trouwen in.

Een geluk dat hij erin geslaagd was zich er op tijd weer boven op te
werken na die geschiedenis van tien – nee, vijftien jaar geleden. Dat
was op het kantje af geweest. Hij was toen bezig kapot te gaan. De
schok had hem gered. Hij was helemaal met drinken opgehouden.
Maar het was op het kantje af geweest...

Met een snerpnd en oorverdovend claxongegil raasde een enorme
racewagen langs hem heen met een vaart van zeker honderdtwintig
kilometer per uur. Dokter Armstrong reed bijna de heg in. Weer een
van die jonge gekken die het land onveilig maakten. Hij haatte hen.
Dat was ook op het kantje af geweest. Zo'n idioot!

Tony Marston dacht bij zichzelf, terwijl hij met brullende claxon voortstoomde: 'Vreselijk, die auto's die als het ware langs de weg kruipen. Altijd wel een die je de weg verspert. En natuurlijk moeten zij midden op de weg rijden! Het is toch al zo hopeloos rijden in Engeland... Nee, dan Frankrijk. Daar kun je je tenminste werkelijk laten gaan...'

Zou hij hier stoppen om wat te drinken of zou hij doorgaan? Tijd in overvloed! Nog maar ruim honderdvijftig kilometer. Hij moest een borrel nemen en wat sodawater met die hitte!

Die eiland-bedoening kon weleens leuk worden – als het weer tenminste zo bleef. Hij zou alleen wel eens willen weten wie die Manth en zijn vrouw waren. Geld natuurlijk, waarschijnlijk stinkend veel geld. Badger had een vrij goede neus voor dat soort mensen. Dat moest hij ook wel, die arme kerel, die geen cent bezat.

Maar hopen dat ze een behoorlijke wijnkelder hadden. Dat wist je nooit met die lieden die hun geld zelf verdiend hadden. Jammer dat het verhaal dat Gabriëlle Turl Negereiland gekocht had, niet klopte. Met die filmklike had hij graag willen optrekken.

Maar er zouden wel een paar meisjes zijn... Hij verliet het restaurant, rekte zich uit, gaapte, keek naar de blauwe lucht en klom weer in zijn wagen.

Verscheidene jonge vrouwen keken vol bewondering naar hem – lang en slank, met golvend haar, een gebruind gezicht en helblauwe ogen. Luid claxonnerend stoomde hij door de smalle straat. Oude mannen en loopjongens sprongen naar de kant. De laatsten keken de auto vol bewondering na.

Anthony Marston vervolgde zijn zegetocht.

De heer Blore zat in de boemeltrein die uit Plymouth kwam. De enige die bij hem in de coupé zat, was een oude zeeman met een tranend oog. Deze was net in slaap gevallen.

Meneer Blore schreef met aandacht iets in zijn agenda.

Dat zijn ze, mompelde hij in zichzelf, Emily Brent, Vera Claythorne, dokter Armstrong, Anthony Marston, de oude rechter Wargrave,

Philip Lombard, generaal Macarthur en de huisbewaarder en zijn vrouw: het echtpaar Rogers.

Hij klapte zijn agenda dicht en stopte deze weer in zijn zak. Hij wierp een blik op de slapende man in de hoek.

Te diep in het glaasje gekeken, was zijn juiste conclusie.

Hij ging alles zorgvuldig na.

Het moet vrij eenvoudig zijn, overwoog hij, ik zie niet hoe ik een fout kan maken. Ik hoop dat ik er zo goed uitzie.

Hij bestudeerde zichzelf angstig in een zakspiegel. Het gezicht dat hij te zien kreeg maakte een enigszins militaire indruk, misschien dankzij de snor. Het was bijna zonder uitdrukking. De ogen waren grijs en stonden vrij dicht bij elkaar.

Ik zou een majoor kunnen zijn, dacht de heer Blore. Nee, dat is waar ook. Die oude krijgsman. Die zou mij direct door hebben.

Zuid-Afrika, peinsde meneer Blore, dat moet ik hebben. Niemand van die mensen heeft iets met Zuid-Afrika te maken en ik heb net een prospectus van dat reisbureau gelezen. Ik kan er dus prachtig over praten.

Gelukkig zijn er allerlei soorten en typen kolonisten. Meneer Blore had het gevoel dat hij, als bemiddeld man uit Zuid-Afrika, veilig in elk gezelschap kon vertoeven.

Negereiland. Hij herinnerde zich Negereiland uit de tijd dat hij een jongen was... Een stuk rots, bevolkt met meeuwen – ongeveer een mijl uit de kust. Zijn naam had het te danken aan de gelijkenis met een mannenhoofd – een hoofd met negerlippen.

Hoe kwam iemand er op om daar een huis te zetten. Verschrikkelijk met slecht weer! Maar miljonairs zaten vol met zulke grillen!

De oude man in het hoekje werd wakker en zei: 'Dat kun je nooit weten op zee – nooit, zeg ik je!'

Meneer Blore zei kalmerend: 'Natuurlijk. Dat kan niemand!'

De oude man hikte tweemaal klaaglijk: 'Er is storm op komst.'

Blore antwoordde: 'Heus niet, het is een prachtige dag.'

De oude man werd kwaad. 'Er is storm op komst. Ik ruik het.'

‘Misschien heeft u gelijk,’ zei de heer Blore verzoenend.

De trein hield stil bij een station en de oude man kwam wankelend overeind.

‘Hier moet ik eruit.’ Hij morrelde aan het raampje. Meneer Blore hielp hem.

De oude man bleef op de treeplank staan. Hij hief plechtig zijn hand op en knipperde met zijn ogen.

‘Waak en bid,’ zei hij, ‘waak en bid. De dag des oordeels is nabij.’ Hij zakte van de treeplank in elkaar op het perron. Uit die liggende houding keek hij naar de heer Blore op en zei waardig: ‘Ik zeg u, jongeman, de dag des oordeels is zeer nabij.’

Meneer Blore ging weer zitten en dacht bij zichzelf: ‘Hij is dichter bij de dag des oordeels dan ik.’

Maar daarin had hij toevallig ongelijk...

HOOFDSTUK 2

Buiten het Station Oakbridge bleef een groepje mensen een ogenblik weifelend staan. Achter hen stonden kruiers met koffers. Een van de kruiers riep: ‘Jim.’

Een taxichauffeur kwam naar voren.

‘Moet u soms naar Negereiland?’ vroeg hij. Vier stemmen gaven een bevestigend antwoord – en onmiddellijk daarop wierpen de eigenaars van die stemmen vlugge en steelse blikken op elkaar.

De chauffeur richtte zich tot rechter Wargrave, de oudste van het gezelschap: ‘Er zijn hier twee taxi’s, meneer. Eén ervan moet wachten tot de trein uit Exeter binnenkomt – dat duurt niet langer dan vijf minuten – want daarmee komt nog een gast. Misschien wil iemand daarop wachten? Op die manier zit u gemakkelijker.’

Vera Claythorne dacht aan haar positie als secretaresse: ‘Ik zal wel wachten,’ zei zij, ‘als u door wilt gaan.’ Zij keek naar de drie anderen. In haar blik en stem lag iets, dat aan een bevel deed denken, het ge-

volg van het bekleden van een functie met gezag. Op dezelfde wijze had zij kunnen uitmaken in welke combinaties de meisjes zouden tennissen.

Juffrouw Brent zei stijfjes: ‘Dank u’, en stapte met gebogen hoofd in een van de taxi’s, waarvan de chauffeur het portier openhield.

Rechter Wargrave volgde haar.

Kapitein Lombard zei: ‘Ik wacht met juffrouw...’

‘Claythorne,’ vulde Vera aan.

‘Mijn naam is Lombard, Philip Lombard.’

De kruiers stapelden de bagage op de taxi. Daarbinnen merkte rechter Wargrave met gepaste voorzichtigheid op: ‘Prachtig weer hebben wij.’

‘Inderdaad,’ antwoordde juffrouw Brent.

Een zeer beschaafde oude heer, dacht zij, helemaal niet het type man dat je gewoonlijk in pensions aan de kust aantreft. Blijkbaar had mevrouw of juffrouw Mark goede connecties...

Rechter Wargrave vroeg: ‘Kent u deze omgeving goed?’

‘Ik ben in Cornwall en in Torquay geweest, maar het is de eerste maal dat ik in dit deel van Devon kom.’

‘Ook ik ben in deze streek niet bekend,’ merkte de rechter op.

De taxi reed weg.

De chauffeur van de andere taxi zei: ‘Wilt u soms in de taxi wachten?’

‘Nee, dank u,’ was het besliste antwoord van Vera, en glimlachend voegde kapitein Lombard hieraan toe: ‘Dat zonnige muurtje ziet er aantrekkelijker uit. Of wilt u liever in de wachtkamer zitten?’

‘Nee, zeker niet. Het is heerlijk buiten na die stoffige trein.’

Zijn antwoord kwam direct: ‘Ja, het is inderdaad een beproeving met dit weer per trein te reizen.’

Vera maakte de gebruikelijke opmerking: ‘Ik hoop dat het zo blijft – het weer, bedoel ik. Onze Engelse zomers zijn zo onbetrouwbaar.’

‘Kent u deze omgeving goed?’ De wedervraag van Lombard was evenmin oorspronkelijk.

‘Nee, ik ben hier nog nooit eerder geweest.’ Zij voegde hier, ijverig en vastbesloten haar positie onmiddellijk duidelijk te maken aan toe: ‘Ik heb zelfs mijn werkgeefster nog niet gezien.’

‘Uw werkgeefster?’

‘Ja, ik ben de secretaresse van mevrouw Manth.’

Vera lachte.

‘O, juist.’ Zijn optreden werd even anders. Iets zekerder – iets gemakkelijker. Hij zei: ‘Is dat niet vrij gewoon?’

‘O nee, dat geloof ik niet. Haar eigen secretaresse is onverwachts ziek geworden. Zij heeft naar een plaatsingsbureau voor een plaatsvervangster getelegrafeerd en zij hebben mij gestuurd.’

‘O, zit het zo? En als die betrekking u nu niet bevalt, wanneer u er bent?’

Vera lachte nogmaals.

‘Och, het is maar voor tijdelijk – een vakantiebetrekking. Ik ben aan een meisjesschool verbonden. Weet u, er heeft zoveel over Neger-eiland in de kranten gestaan. Is het werkelijk zoiets bijzonders?’

Lombard antwoordde: ‘Ik weet het niet. Ik heb het nog nooit gezien.’ ‘O nee? Meneer Manth en zijn vrouw zijn er zeker erg op gesteld? Wat zijn het voor mensen? Vertelt u me dat eens?’

Lombard dacht: Dat is niet zo eenvoudig – zou de bedoeling zijn dat ik ze ken of niet? Vlug zei hij: ‘Er kruipt een wesp op uw arm. Nee – blijf stil staan.’ Hij imiteerde met succes een uitval. ‘Zo, hij is weg!’

‘O, dank u wel. Er zijn heel wat wespen deze zomer.’

‘Ja, ik denk dat het door de warmte komt. Weet u op wie wij wachten?’

‘Ik heb geen flauw vermoeden!’

Toen hoorden zij het luide, langgerekte gefluit van een naderende trein. ‘Dat zal de trein zijn,’ veronderstelde Lombard.

Een lange, oude heer met een militair voorkomen verscheen aan de uitgang van het perron. Zijn grijze haren waren kortgeknipt en hij had een keurig verzorgde witte snor.

Zijn kruier, die even wankelde onder het gewicht van de stevige leren koffer, wees op Vera en Lombard.

Vera ging zelfverzekerd naar hem toe. Zij zei: 'Ik ben de secretaresse van mevrouw Manth. Er staat een taxi te wachten.' Zij voegde eraan toe: 'Dit is mijnheer Lombard.'

De fletse blauwe ogen, die, ondanks hun ouderdom, scherp zagen, namen Lombard op. Een ogenblik stond er een oordeel in te lezen: Knappe kerel. Deugt niet helemaal...

Het drietal stapte in de wachtende taxi. Zij reden door de slaperige straatjes van Oakbridge en vervolgens ongeveer een mijl langs de grote weg naar Plymouth. Hierop verloren zij zich in een doolhof van steile, smalle, door bomen omzoomde landwegen.

Generaal Macarthur zei: 'Ik ken dit deel van Devon helemaal niet. Mijn huis ligt in het oostelijk deel van Devon – juist aan de grens van Dorset.'

'Het is hier werkelijk prachtig', antwoordde Vera. 'Die heuvels en die rode aarde, en alles ziet er zo groen en zo weelderig uit.'

'Het is een beetje ingesloten... Ik hou van een beetje meer uitzicht... Waar je kunt zien wat er aankomt...' Lombards stem klonk kritisch. Generaal Macarthur vroeg hem, op licht-geprikkelde toon: 'U heeft zeker wel het een en ander van de wereld gezien, niet?'

Lombard haalde zijn schouders op.

'Och, ik ben wel hier en daar geweest.'

Bij zichzelf dacht hij: 'Nu gaat hij me vragen of ik oud genoeg ben om meegevochten te hebben in de wereldoorlog. Dat vragen die oude knapen altijd!'

Maar generaal Macarthur zinspeelde ditmaal niet op de wereldoorlog.

Zij kwamen over een steile heuvel, en een smalle weg voerde hen zigzag naar beneden, naar Sticklehaven – een klein groepje hutten met een paar vissersboten op het strand.

Hier zagen zij Negereiland, dat, verlicht door de ondergaande zon, in het zuiden uit zee verrees.

Vera zei verrast: 'Het ligt een heel eind uit de kust.'

Zij had het zich anders voorgesteld, dicht aan de kust en bekroond met een prachtig wit huis. Maar er was geen huis te zien. Er was alleen maar de rots met zijn forse silhouet en zijn flauwe gelijkenis met een reusachtige negerkop. Zij huiverde licht.

Voor een klein kroegje, de ‘Zeven Sterren’, zaten drie mensen. De in elkaar gedoken, oude gedaante van de rechter, de kaarsrechte gestalte van juffrouw Brent en een derde man – een grote, forse kerel, die naar voren kwam en zich voorstelde.

‘Ik dacht dat wij beter op u konden wachten,’ zei hij, ‘dan maken wij er één tocht van. Mag ik me even voorstellen? Mijn naam is Davis. Uit Natal, ik ben geboren in Zuid-Afrika, ha, ha!’

Hij lachte luidruchtig.

Rechter Wargrave bekeek hem met duidelijke afkeer. Het scheen dat hij graag het bevel had gegeven de zaal te ontruimen. Juffrouw Emily Brent scheen niet zeker te weten of zij wel op kolonisten gesteld was. ‘Wil iemand nog wat drinken voor we aan boord gaan?’ vroeg de heer Davis gastvrij.

Daar niemand op dit voorstel inging, draaide de heer Davis zich om en wenkte.

‘Laten wij niet talmen. Onze waarde gastheer en gastvrouw zullen op ons wachten,’ zei hij.

Hij had kunnen opmerken dat er onder de andere leden van het gezelschap een vreemde gedwongenheid heerste. Het was alsof het vermelden van hun gastheer en gastvrouw een merkwaardige, verlamme uitwerking op de gasten had.

Op een wenk van Davis kwam een man die een eindje verderop tegen een muurtje leunde naar hen toe. Aan zijn manier van lopen was te zien dat hij zeeman was. Hij had een verweerd gezicht en donkere ogen, waarmee hij niemand rechtstreeks aankeek. Hij zei: ‘Bent u klaar om naar het eiland te vertrekken, dames en heren? De boot wacht. Er komen nog twee heren per auto, maar de heer Manth heeft opdracht gegeven niet op hen te wachten, daar het niet zeker is hoe laat zij komen.’

Het gezelschap kwam overeind. Hun gids ging hen voor over een kleine stenen pier. Daarnaast lag een motorboot.

Emily Brent zei: 'Die boot is erg klein.'

De eigenaar van de boot keek haar even aan. Toen klonk het overredend: 'Het is een prachtboot, juffrouw. U zou daarmee zo naar Plymouth kunnen varen.'

Rechter Wargrave merkte scherp op: 'Wij zijn met heel wat.'

'Er gaan er wel tweemaal zoveel in, meneer.'

'Ja,' merkte Philip Lombard op, met een prettige, kalme stem, 'ja, het is volkomen vertrouwd. Het is prachtig weer – helemaal geen wind.'

Enigszins angstig liet juffrouw Brent zich in de boot helpen. De anderen volgden haar voorbeeld. De stemming was tot nu toe nog niet bepaald vriendschappelijk. Het leek wel alsof ieder lid van het gezelschap zich over de anderen verbaasde.

Zij wilden juist afstoten, toen hun gids met de bootshaak in zijn hand bleef staan.

Een auto vloog de steile weg naar het gehucht af. De wagen was zó snel en zó overweldigend mooi dat hij een verschijning leek. Achter het stuur zat een jonge man, wiens haren in de wind fladderden. In het avondlicht zag hij er niet uit als een man, maar als een jonge god, als een held uit een Noorse sage.

Hij toeterde luid en het geluid kaatste als een kreet terug tegen de rotsen van de baai.

Het was een fantastisch gezicht. Op dit ogenblik scheen Anthony Marston meer dan een sterveling. Meer dan een van de aanwezigen dacht later hieraan terug.

Fred Narracott zat bij zijn motor en dacht bij zichzelf dat dit een vreemd gezelschap was. Helemaal niet zoals hij zich de gasten van de heer Manth had voorgesteld. Hij had veel deftiger gasten verwacht. Mooi geklede vrouwen en heren in zeilkostuum, die er allemaal erg rijk en belangrijk zouden uitzien.

Heel wat anders dan de gasten van Elmer Robson. Een flauwe glim-